

Un Govern fos a negre

EL PANORAMA MEDIÀTIC VALENCIÀ
ÉS UN CONFLICTE SUBCUTANI DE
PODERS I CONTRAPESOS.
UN PANORAMA POC AMABLE
ON EL FRACÀS DE LES PRIMERES
NEGOCIACIONS PER REOBRIR RTVV
N'AVIVA LES URGÈNCIES
I ELS TRAUMES.

Ha tornat a ocórrer. Almenys, en part. Es tracta d'eixa macedònia silenciosa entre els partits, el Govern i el periodisme. L'excés ocorregué l'octubre passat. La periodista Lydia del Canto féu plusmarca en portes giratòries secundàries, ja que mudà de *Levante-EMV*, el rotatiu valencià més llegit, a dirigir la campanya autonòmica del socialista Ximo Puig. El seu premi a la victòria electoral fou la Secretaria de Comunicació. Al cap de poc, però, la periodista tornà a *Levante-EMV*. Això sí, amb un bon grapat de llicències de TDT a sota del braç, amb presència en 14 demarcacions. Ella no firmà l'adjudicació, sinó José María Vidal, el seu successor, però la concessió, de la qual *Levante-EMV* fou el principal beneficiari, es gestionà durant el breu mandat de la periodista. Amb trofeus tan bons i quantiosos, no pot estranyar a ningú que Julio Monreal, director del diari, li obrís les portes de bat a bat i la fera passar amb un flamant càrrec de subdirectora.

Però hi ha més exemples que la contigüitat no deixa precisament un rastre d'aromes exquisides. Recentment, la fins ara cap de premsa del PSPV-PSOE, Marta Hortelano, ha estat designada directora general de Relacions Informatives. Molt abans va treballar a la secció de Política del diari dretà *Las Provincias*, el segon més llegit. Una via que el PSPV ja té reforçada i ben coberta, ja que la parella del cap de Política d'aquell mitjà assessora els socialistes José Luis Ábalos i Mercedes Caballero. Es tracta de Lourdes Nadal, que cobrí per a Ràdio Nou el judici dels vestits, entre el desembre de 2011 i el gener de 2012, l'ex-president Camps. "Traïdora" o "manipuladora" eren alguns dels anònims que li deixaven els companys dins del bolso i que la feien rebentar en plors. Ungüent providencial, la direcció la féu cap de Política. De fet, un càrrec a la

SERGI
TARÍN

corretja era el premi habitual per als creients, els entusiastes o, fins i tot, els dòcils.

Siga com siga, els socialistes són els més preocupats per la imatge del Govern valencià. En especial, Ximo Puig, amb menys visibilitat que la seua vicepresidenta, Mónica Oltra, habitual a les tertúlies madrilenyes. Puig, a més, és periodista i reconeix la importància de la presència als mitjans. Potser per això tot este moviment i joc de dames. I més encara davant l'evidència desesperant d'una RTVV que continua en negre i amb un Partit Popular moribund, però incomprendiblement victoriós a cavall del Babioca de les urnes. Un PP, de fet, que és el menys interessat a reobrir Canal Nou perquè ja li van bé les coses així –de pas erosiona el tripartit– i perquè coneix els efectes tonificants dels mitjans públics sota les majories parlamentàries. Per això el boicot groller del juliol passat al Consell Rector que havia de posar en marxa el nou ens a partir del setembre. Una obstrucció feta amb ma-

la fe i amb elegància. Bastava que hi proposara dos membres (dels 10 que hi ha a l'esmentat consell), impossibles d'assumir per la resta.

Per un costat hi havia Vicente Cutanda, ex-delegat de RTVV a Alacant entre el 2000 i el 2003 i supervisor a peu d'obra, el 2002, de la construcció de la nova seu. Un *pelotazo* del PP i la immobiliària Mizquillas amb un contracte de lloguer del sòl de 29.000 € mensuals i que no es pot trencar fins al 2035. De fet, el Consell ja s'ha plantejat denunciar a la Fiscalia esta clàusula abusiva. Però és sobretot el nom de Maite Fernández qui va dinamitar les negociacions. Fernández, una altra medallista en moviments rotatoris, fou directora general de Relacions Informatives de Fabra després d'anys d'alta responsabilitat comunicativa a RTVV. Els familiars de les víctimes de l'accident del metro del 2006 foren els primers a impugnar-la. I hores abans del nomenament les tres periodistes que patiren abusos sexuals de l'ex-director general de Canal Nou Vicente Sanz (fets pels quals està condemnat) revelaren que Fernández ho sabia tot i que no mogué ni un dit per impedir-ho. Fou el cop de gràcia i l'acord s'esmicolà.

La negociació es reprendrà al setembre i serà esquerra enmig la urgència del PSPV, Compromís i Podem; la desgana de Ciutadans, i l'oposició callada i molt militant del PP. Tot amb el rerefons d'un sector àudio-visual ofegat i uns ex-treballadors en peu de guerra en vore's fora del nou ens. I amb propostes alternatives al calaix com ara la reobertura de TV3, ja que tot està pendent d'un acord de reciprocitat impossible fins que Canal Nou no emeta. Un panorama conflictiu, tòxic si es perllonga en el temps, però que no serà retransmès, almenys, en benefici dels esperits sensibles.

Periodista